

OD AUTORKY BESTSELLEROV PODĽA USA TODAY

Láska
na
úteku

Séria Cherry Tree Harbor

Melanie Harlow

Láska
na
úteku

Melanie Harlow

Preložila Miroslava Molnárová

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Melanie Harlow: Runaway Love preložila
Miroslava Molnárová.

Translation © 2024 by Miroslava Molnárová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright ©2023. Runaway Love by Melanie Harlow. Published by
arrangement with Bookcase Literary Agency, RF Literary Agency, and
Corto Literary Agency.

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-20-8
EAN9788069010208

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie
byť opätovne predávaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili
alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si
vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete
nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti
sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využitie. Akákoľvek
podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými
udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani
tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou
stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venujem Cori.
Ďakujem za tvoje príbehy, priateľstvo, víno
a posledných štrnásť rokov!*

Prvá kapitola
Veronica

NIEKEDY vás chce vesmír nasmerovať inou cestou, a tak vám jednoducho zošle nejaké znamenie.

Začne sa vám opakovať ten istý sen alebo dookola sa vám všade objavujú tie isté čísla, či započujete tú istú pesničku.

Aké znamenie zoslal vesmír mne?

Poslal mi esemesku. Nie však hocijakú, nazvime ju *sexemeska*.

S niečím takým som mala iba málo skúseností, teda vlastne žiadne. Na obsahu ako takom som nevidela nič zlé.

Poslal ju môj snúbenec, Cornelius „Neil“ Vanderhoof V.

Ahoj, Valerie, neustále na teba myslím. Na to, ako si včera v noci ležala nahá v mojej posteli. Na tie tvoje sexi ústa. Hladkala si ma hádam všade a ja som jazykom preskúmal celé tvoje telo.

Nasledovali emodži: baklažán, mačka a zopár dažďových kvapiek. Nestihla som to ani poriadne spracovať, keď dorazila ďalšia správa.

Odrazu som sa dívala na detailný a veľmi intímny obrázok pokladu rodiny Vanderhoofovcov, ktorý dával veľmi jasne

najavo, ako veľmi je Neil práve v tejto chvíli nabudený zopakovať si aktivity z minulej noci.

Vidíš, ako veľmi ťa teraz chcem? Čo povieš, stihli by sme si dnes poobede znova dopriať trochu potešenia?

Potešenia? Poobede?

Dnes?

Mala som proti tomu hneď niekoľko námietok.

Po prvé nevolám sa Valerie.

Po druhé minulú noc som s ním v posteli nespala.

A navyše, dnes poobede by ho malo predsa zamestnávať niečo iné.

ŽEBY NAŠA SVADBA?!

Už ma aj odpratali do „izbičky pre nevestu“, ktorá sa nachádza ďalej od hlavného vchodu čarovnej kaplnky v prímorskom mestečku *Cherry Tree Harbor*. Mala som oblečené biele šaty so širokou sukňou bez ramienok. Tie sa Neilovi páčili najväčšmi. Nad elegantný drdol som si priplala závoj – aj tento účes navrhol môj snúbenec. Profesionálne líčenie pôsobilo veľmi decentne. Neil si želal prirodzenosť. Dokonca mi poslal fotografiu z Pinterestu, aby som bola úplne presná.

Oči mi zvýraznili minimálne, na lícach som mala len jemnú líčenkú a na perách iba nevýrazný lesk telovej farby.

„Ale ja mám rada červený rúž,“ namietla som, keď sme sa o tom rozprávali.

„Ja viem, piškôtka, ale nezdá sa ti to trochu prehnané? Také líčenie sa hodí skôr na javisko.“

Stuhla som. Narážal tým na moju minulosť? Keď som stretla Neila, tancovala som v súbore *Radio City Rockettes*¹.

¹ Radio City Rockettes je svetovo uznávaný tanečný súbor, kde sa prepájajú atletická precíznosť s prvkami baletu, džezu, stepu a modreného tanca – pozn. prekladateľky. Zdroj: <https://www.rockettes.com/>

Raz večer sa prišiel pozrieť na naše predstavenie. Len čo sa dvihla opona, vraj mu stačil jediný pohľad na mňa a ihneď vedel, že ma musí mať. Celý týždeň ma potom každý večer čakal s kyticou kvetov pred vchodom do divadla, až kým som neprijala jeho pozvanie na večeru.

„Veď vieš, že mama je radšej, keď sú veci decentné,“ dodal.

„Ja som akože vec?“

„Nevytáčaj sa, piškótka. Veď ide iba o rúž. A dobre vieš, aká je.“
Veruže som to vedela až priveľmi dobre.

Už niečo vyše roka som znášala rafinovane zaobalenú kritiku a súdy Bootsy Vanderhoofovej. Svoje názory rozdávala, akoby išlo o zlaté mince. Neušlo jej nič od môjho šatníka (veľa čiernej) cez moju prácu (príliš vyzývavá), moju pleť (príliš bleďá) až po môj smiech (veľmi hlučný).

„To teda hej,“ precedila som cez zuby.

„Výborne.“ Blahosklonne mi uštedril bozk na líce – ten pohyb už vybrúsil priam k dokonalosti – a potom začal s tým, že by bol radšej, keby som si na obrad namiesto lodičiek na vysokom opätku obula nejaké nižšie topánky. Neil nebol krpec, meral slušných stoosemdesiat centimetrov, ale na päťcentimetrovom opätku by som bola vysoká skoro ako on.

A to nekorešpondovalo s tým, ako sa môj snúbenec pozeral na svet.

„Ale Neil,“ zaprotestovala som, „na poslednej skúške šiat som mala opätky. Keď si ich teraz nedám, šaty mi budú prídlhé.“

„Nerob z toho vedu, v salóne ti to skrátia,“ oponoval mi seabedomo. „Ostávajú nám na to ešte dva týždne a my sme pre nich nepochybne veľmi dobrí klienti. Moje tri sestry si u nich tiež kúpili svadobné šaty.“ Neilov hlas nabral povýšenecký tón. Akoby vám ním chcel naznačiť, že vám robí obrovskú láskavosť, akurát vy to neviete dostatočne oceniť. „Rodina Vanderhoofovcov doslova drží ten salón pri živote.“

Zovrela som pery. O svadbách jeho troch sestier som vedela naozaj všetko – kde si kúpili šaty, aké kvety tam mali, aké menu sa podávalo či akú hudbu hrali v priestoroch jachtárskeho klubu, kde sa konala oslava. Všetky tri svadby sa na seba ponášali ako vajce vajcu. Akoby ste každý rok v júni zažívali presne tú istú svadobnú hostinu – tá naša mala byť ďalšia v poradí. Hostia si už museli pripadať ako vo filme *Neuveriteľný deň*².

No ak som sa za posledný rok niečo o Vanderhoofovcoch zo Zlatého pobrežia v Chicagu naučila, tak to, že si ctia tradície. A podriaďujú tomu všetko. Nedalo sa to ignorovať, vzdorovať tomu ani to porušiť. Nesmeli ste to kritizovať. Mali ste to prijať s úctou a radosťou, ale zároveň nenútene – bez drámy, tie totižto nikto nemá rád –, takéto správanie sa Vanderhoofovcom páčilo najviac.

Najbláznivejšie však na tom bolo, že som po ich uznaní tak veľmi túžila. Robila som priam nemožné, len aby som si ich získala a aby ma prijali za člena rodiny. Celý rok som sa nechala manipulovať a postupne sa zo mňa stal niekto úplne iný. Snažila som sa odpútať od žiaľu za mamou, a tak som robila všetko preto, aby som dodržala sľub, ktorý som jej v prvom rade nikdy nemala dať. No tak zúfalo som túžila niekam patriť.

Keď som teraz upierala zrak na správy v telefóne, bolo to, akoby mi padli klapky z očí.

Urobila som obrovskú chybu.

Nechcela som sa zaňho vydať.

² Z angl. originálu *Groundhog Day* – americký film z roku 1993 v hlavnej úlohe s Billom Murraym. Nevrlý moderátor počasia Phil Connors má nakrútiť reportáž o oslavách Hromníc v malom pensylvánskom mestečku. Dostáva sa však do časovej slučky a dookola sa prebúza do toho istého dňa veselice v malom Punxsutawney – pozn. prekladateľky.

Zdroj: <https://www.csfd.sk/film/7570-neuveritelny-den/prehľad/>

A on sa nechcel oženit so mnou – aspoň nie s mojím pravým ja.

Znova som vrhla pohľad na telefón a bola som si istá, že toto nebolo prvýkrát, čo ma podviedol, a rozhodne ani posledný.

V priebehu roka som nadobudla podozrenie, že Neil mi nie je úplne verný, už niekoľkokrát – keď som na jeho šatách začítala cudzí parfum alebo keď som si raz všimla, ako koketne žmurkol na jednu čašníčku v podniku, či to, ako keď sme prišli na vianočný večierok do Neilovej firmy a jeho mužskí kolegovia si medzi sebou začali vymieňať veľavravné pohľady.

Moje obavy vždy rýchlo zahnal nejakou naozaj slušnou výhovorkou. No v kútiku duše ma aj tak naďalej hlodali pochybnosti. Jeho otec býval notorický neverník – *sukničár* – to si o ňom šepkali dámy na tenise. A Neila predsa celý život vychovávali tak, aby raz pokračoval v otcových šlapajach.

Aký otec, taký syn. Všetci to hovorili.

„Nechcem sa zaňho vydať,“ povedala som nahlas. „Nechcem jeho meno ani jeho peniaze, netúžim po luxusnom bývaní v mrakodrape s výhľadom na jazero ani jeho rodinných konexiách. Nechcem byť Veronicou Vanderhoofovou – zostanem radšej starou dobrou Roni Suttonovou. Som s tým v pohode.

„Stalo sa niečo, drahá?“

Poskočila som od úľaku, keď sa za mnou ozvala Irene, svadobná koordinátorka z kostola.

Vošla dnu tak nečujne, že som ju vôbec nezaregistrovala.

„Nič,“ vyslovila som a samu ma prekvapilo, ako pokojne to znelo. „Vôbec nič.“

Irene urobila pár váhavých krokov mojím smerom, pritiskajúc si dosku s klipom na papiere tesne k hrudi. „Ste si istá?“ Rozhliadla sa dookola po prázdnej miestnosti. „Kde máte kamarátky? Myslela som si, že...“ Skontrolovala si poznámky. „Nemali ste mať tri družičky?“

„Mám ich, no to nie sú moje kamarátky, ale ženichove sestry. Myslím, že sú s rodinou a vítajú hostí.“

„Aha, rozumiem.“ Oči jej znova zablúdili dolu k poznámkam na papieri. „A čo hlavná družička?“

„Pred dvomi dňami sa jej narodilo dieťa, takže, žiaľ, nemôže prísť.“ Pichlo ma pri srdci, keď som si uvedomila, ako veľmi mi teraz Morgan chýba. Tá by ma teraz určite podržala.

„Nie je ani otec, čo by nevestu odprevadil k oltáru, pravda? Pôjdete sama?“

„Taký je plán,“ odvetila som.

Odrazu som cítila veľkú vďačnosť za tenisky schované pod nadýchanou sukňou šiat, ktorú mi v salóne, samozrejme, skrátili. Ešteže som si neobula baleríny slonovinovej farby značky *Chanel*, ktoré mi Neil daroval minulý týždeň. Tenisky som vnímala ako prejav obrovskej vzbury – ako znamenie, že som svoju dušu diablovi nezapredala úplne.

Už mi zostáva iba dramaticky ujsť.

„Dobre, pokúste sa upokojiť,“ povedala Irene a usmiala sa na mňa bez toho, aby ukázala zuby. „Hostia už začínajú prichádzať, no vy máte ešte pol hodiny čas.“

„Ešte jedna vec, mohli by ste za mnou poslať Neila?“

Irene sa zatvárala šokovane a nervózne si prepletla prsty cez svoj perlový náhrdelník. „Neila? Ženícha?“

„Áno, prosím.“

„Ale teraz?! Nemôžete sa vidieť pred obradom.“

„Poznám tradície, ale aj tak ho pošlite.“ Dúfam, že keď ho nájde, už nebude mať ruku v nohaviciach.

Koordinátorka pobúrene odpochoďovala z miestnosti. Znova som hodila očkom na telefón a ešte raz si prečítala správy, čo môj snúbenec poslal svojej asistentke Valerie, peknej mladej blondínke. Pracovala pre neho asi pol roka. Raz som začula, ako ju Bootsy označila za *šplhúnsku kariéristku*.

Včerajšiu noc musela Valerie stráviť v rozľahlom vanderhoofovskom letnom sídle s výhľadom na záliv (síce ten dom nazývajú „chatou“, no je tam osem spální, tenisový kurt a dokonca sa pýši menom *Rosethorn*). Sotva by som uverila tomu, že ju tam pozvala Bootsyt. Neil ju tam asi nejako prepašoval.

Zatiaľ čo ja som zostala trčať v malom hostinci neďaleko hlavnej ulice, odkiaľ sa dalo pešo dostať do salónu krásy, kde sme si s Morgan mali dať spoločne spraviť líčenie aj účes. Hoci mi Morgan neskôr s plačom zavolala, že sa sem z New Yorku nedostane, pretože porodila skôr, Bootsyt mi navrhla, aby som aj tak zostala v hostinci, keďže *Rosethorn* plne obsadí rodina. Neil vôbec nenamietal.

Ani tieto varovné signály ma neprebrali.

Keď som strčila telefón späť do kabely, spomenula som si, čo som v nej vlastne pôvodne hľadala. Ešte pred mojím objavom s esemeskami som v obrovskom zrkadle na stene skúmala svoje črty s veľmi nenápadným líčením, a vtedy som si s hrôzou uvedomila, že sa na seba už takmer vôbec nepodobám. Spanikárila som.

To, že sa vydávam, by predsa nemalo znamenať, že úplne stratím samu seba, no nie? Vedela som, že manželstvo si vyžaduje trpezlivosť, prijatie a kompromisy, ale to som naozaj odteraz mala nosiť už iba rúž telovej farby?

Povedala som si, že trochu živší odtieň predsa nezaškodí – do kabelky som si predtým strčila vlastnú kozmetickú taštičku so šminkami –, a práve keď som v nej lovila svoj obľúbený odtieň červeného rúžu s názvom „So mnou nevybabreš“, všimla som si správu od Neila.

Z malej taštičky so zipsom som vytiahla výrazný rúž. Ten veru upúta všetky pohľady. Otvorila som ho a na nenápadný odtieň béžovej som naniesla žiarivú červenú. Takú, ktorú nosia iba zlé dievčatá.

„Svadbu odvolám,“ slúbila som svojmu odrazu v zrkadle. „Netuším, čo ďalej, ale s ním som rozhodne skončila.“

Ozvalo sa klopanie a ja som vyľakane poskočila.

„Ďalej!“

„Veronica, čo sa deje?“ zakričal Neil cez dvere. „Nemal by som ťa teraz vidieť.“

„Och, len pod' dnu,“ pokynula som mu nahnevane a hodila červený lesk späť do taštičky. „Nemám náladu ani čas sa tu teraz s tebou naťahovať.“

„Mama mi to jednoznačne zakázala.“

Zúrila som, nozdry sa mi chveli. „Dobre, tak teda idem ja za tebou.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad. Len zostaň, kde si, porozprávame sa neskôr.“

S plnením príkazov som už nadobro skončila. Odkedy mi nasadil prsteň, počúvala som ho na každé slovo, ako keby mu na to ten diamant dával oprávnenie.

Prudko som trhla dverami a na chodbe som zbadala stáť svojho snúbenca. V smokingu mu to svedčalo, ale na tvári sa mu nepochybne zračilo znepokojenie.

Tú slávnu vanderhoofovskú masívnu bradu mal vystrčenú dopredu a prísne zatíňal sánku. Prechádzal si rukou po svojich bezchybne upravených tmavoplavých vlasoch bez toho, aby sa ich aj naozaj dotkol. „Musí to byť, piškótka?“ pýtal sa.

„Áno,“ oponovala som a vrhla som pohľad na hostí vchádzajúcich do vestibulu kaplnky. „Nechcela som to riešiť tu, ale keď inak nedáš...“

„Je to kvôli tomu rúžu?“ Prižmúril oči a uprel pohľad na moje krikľavé pery. „Myslel som si, že sme sa na tom dohodli.“

„O ten vôbec nejde. Prišli mi tvoje esemesky.“

„Aké esemesky?“ Teraz už očami zabiehal k dvojkridlovým dverám kostola, do ktorých sa opierali lúče júnového slnka. Členovia jeho rodiny už postávali na schodisku.

„Isteže, pomýlil si sa – volám sa Veronica, a nie Valerie – alebo možno som to vlastne ja, kto urobil chybu, že som vôbec súhlasila s touto svadbou.“

Neil sa vďaka hodinám stráveným vonku na tenisových kurtoch či plavbou na rodinnom člne *Silver Spoon* pýšil dokonalým opálením, no teraz aj napriek tomu vyzeral príšerne bledý. „Čo?“ vysúkal zo seba.

„Poslal si správu nesprávnej žene, Neil. Podviedol si ma.“

Zo šokovaného výrazu na jeho tvári bolo zjavné, že si svoj omyl práve uvedomil. Rýchlo si však odkašlal a upokojil sa. „Veronica, prosím, nerob tu z toho scénu. Mohol by ťa niekto začuť.“

„Keby si ma počúvol, túto debatu sme mohli viesť za zatvorenými dverami. No ty si vždy myslíš, že vieš všetko najlepšie.“

Ludia za Neilom slušne predstierali, že sa nič nedeje, a ďalej pokojne kráčali k svätostánku. Obzrel sa cez plece a snažil sa ma schmatnúť za rameno, akoby ma chcel strčiť späť do izby pre nevestu, no už bolo neskoro.

Striasla som zo seba jeho ruku. „Došlo mi to, Neil. Nemôžem uveriť, že som premrhala toľko času tým, že som sa snažila byť niekým, kým nie som.“

„Veronica, čo sa to s tebou porobilo?“

„Miluješ ma vôbec?“

„Veď sa s tebou práve chystám oženiť, nie?“

„Bože môj!“ Pritisla som si dlane na čelo. Ak mala byť tá esemeska obrovským znamením, tento rozhovor bol, akoby ma ovalil kyjakom po hlave. Doslova. „Nie, neoženiš sa so mnou.“

„O čom to hovoríš? Svadba je *dnes*,“ zaprotestoval, naprávajúc si manžety na rukávoch. „Si nevesta, ja som ženích a toto *nedorozumenie* vyriešime zajtra.“

„Nie, nejde o nijaké nedorozumenie. Toto je nevera. Mohla som tušiť, že k tomu dôjde.“ Pokrútila som hlavou. „Správala som sa ako úplný blázon.“

Pohľad mu stvrdol. „Práve naopak. Keď si mi povedala áno, urobila si tú najmúdrejšiu vec, akú si mohla spraviť. Ja ti poskytnem život, aký by si si nikdy nemohla dovoliť.“

„Nezáleží mi na твоjich peniazoch.“

„Ale tvojej matke na tom záležalo.“ Neil veľmi dobre vedel, ako začať do živého. „Na smrteľnej posteli ma tvoja mama požiadala, aby som sa o teba postaral, a ja som jej povedal, že ti dám všetko, čo budeš chcieť, a že už sa nikdy nebudeš musieť trápiť pre peniaze. Stačilo iba povedať áno.“

„A ja som to *áno* aj povedala. Pretože som mame sľúbila, že dám takému životu šancu. Lenže tvoje peniaze mi nemôžu dať to, čo chcem.“

Neil sa zasmial a pohrdavo si odfrkol. „Isteže môžu. Iba tí, čo nemajú peniaze, tvrdia, že si za ne nemôžeš kúpiť šťastie. Môžeš si za ne kúpiť úplne všetko.“

Vzdorovito som nadvihla bradu. „Nie som na predaj.“

„Miláčik, všetko a všetci sú na predaj. Teraz sa pekne vráť do izby, kým ťa tu neuvidí moja mama. A zotri si ten rúž.“

Prekrížila som si ruky na ramenách. „Nie.“

„Dnes sa vezmeme,“ zrúkol nazúrene a potom prstom medzi nami naznačil priamku. „A to je moje posledné slovo.“

„A ak sa odmietnem za teba vydať?“

„To sa neopovážiš. Pretože, piškótka,“ venoval mi pohrdavý úškrn, „veľmi rýchlo pochopíš, že vlastným a ovládam všetko, čo máš. Náš byt, tvoju prácu, kreditky, auto, telefón.“

„Mal by si k tomu pridať aj mojich priateľov, oblečenie a moju osobnosť, však?“ odvrkla som. „Vzal si mi všetko a nahradil si to predstavou o tom, aká by som mala byť. Spravil si to tak, aby bolo priam nemožné od teba odísť.“

„A ty si s tým všetkým súhlasila, pretože si vedela, že je to v tvojom najlepšom záujme,“ vyštekol na mňa so samolúbym výrazom na tvári. „Zmier sa s tým, som to najlepšie, čo sa ti mohlo prihodiť. Bezo mňa si úplná *nula*.“

Strč sa – chcelo sa mi povedať, no keďže zjavne nič, čo som mu povedala, s ním ani nepohlo, držala som jazyk za zubami. Ak chcem, aby ma bral vážne, budem to zjavne musieť urobiť inak. Dramatickejšie.

A ak som niečo ovládala, tak to boli práve dramatické vystúpenia.

Nahodila som nevinnú tvár, akoby som sa vzdávala. „Dobre, Neil. Nech je po tvojom.“

Prikývol. „Tak to je už lepšie. Uvidíme sa pri oltári.“

Hľadela som, ako odchádza, a takmer mi ho prišlo ľúto.

Nemal ani tušenia, čo ho čaká.

O dvadsať minút neskôr som sa ladným krokom niesla cez uličku popri laviciach, kde sedeli členovia rodiny Vanderhoofovcov so svojimi priateľmi. Zatiaľ som sa ešte nevinne usmievala. Neil sa tváril naštvane, pretože som si nezotrela červený rúž, no sotva mi teraz pre to mohol urobiť scénu. Prvú polovicu obradu som ledva vnímala, sobášiaci si mrmlal popod nos, zrýchlil sa mi pulz a v hlave mi hučalo.

Potom prišli na rad sľuby.

S Neilom sme sa otočili k sebe. Tváril sa nahnevane a riadne sa potil. Ja som sa na počudovanie cítila pokojne a vyrovnané.

„Cornelius,“ riekol sobášiaci „berieš si tu prítomnú Veroniku za svoju zákonitú manželku, aby ste spolu nažívali v manželstve? Sľubuješ, že ju budeš milovať, chrániť a ctíť v dobrom i zlom, v zdraví aj v chorobe, v šťastí i nešťastí, v bohatstve aj v chudobe, a budeš jej verný, až kým vás smrť nerozdelí?“

„Sľubujem,“ riekol Neil.

Hnusný pokrytec, prebleslo mi v mysli.

„A ty, Veronica, berieš si tu prítomného Cornelia za svojho zákonitého manžela, aby ste spolu nažívali v manželstve? Sľubuješ, že ho budeš milovať, chrániť a ctiť si ho v dobrom i zlom, v zdraví aj v chorobe, v šťastí i nešťastí, v bohatstve aj v chudobe, a budeš mu verná, až kým vás smrť nerozdelí?“

Predstierala som, že nad tým premýšľam, a potom som pokrútila hlavou. „Nie.“

Sobášiaci sa zatváril zmätene, akoby som to povedala v nejakom cudzom jazyku. „Prosím?“

„Nevydám sa zaňho.“

„Veronica,“ precedil Neil cez zaťaté zuby, očami ma varoval, aby som sa držala scenára. „Povedz, čo máš.“

„V žiadnom prípade. Nie si môj šéf.“

V očiach sa mu zračila tvrdosť. „Prestaň sa zosmiešňovať. Správaš sa ako malé hlúpe decko.“

„Ako malé hlúpe decko som sa správala celý tento rok. Teraz konečne konám ako dospelá žena schopná robiť svoje vlastné rozhodnutia. Nevydám sa za teba.“

Sobášiaci už vyzeral úplne bezradne. Hostia začínali byť nepokojní, počula som nervózne mrmlanie a asi aj chichot. V kostole sa všetko ozývalo.

„Zbohom, Neil,“ povedala som ešte a vykročila som uličkou k východu, preč od oltára. Môj bývalý snúbenec ma však schmatol za rameno a otočil tvárou k sebe.

„Mňa nemôžeš opustiť,“ precedil cez zuby, týčiac sa nado mnou. „Ja som si ťa *vybral*. *Nadbiehal* som ti. *Zachránil* som ťa od úbohého života pracujúcej triedy a ponúkol som ti miesto medzi smotánkou. Mne veru nedá kopačky nejaká mizerná, nevzdelaná *showgirl* s červenou pusinkou!“

Všetci prítomní zalapali po dychu.

„*Showgirl*?“ Trhlo mnou. Nazberala som si sukňu šiat do rúk, odhaliac tak svoje tenisky. „Ja som bohovsky dobrá ta-

nečnica z *Radio City Rockettes*, ty jeden neverný, detinský a egocentrický hulvát. Nesiahaš mi ani po členky!“

Preniesla som váhu z jednej nohy na druhú, aby som ho po baletnom švihu nohou do výšky, takzvanom *grande battement*, trafila priamo do tej jeho nadutej vanderhoofovskej brady.

„Au!“ Neil si chytil sánku. „Veronica, čo to, dopekla, stváraš?“

„Robím tu divadlo!“ Zvolala som veselo. Potom som hodila kyticu na zem, strčila mu prsteň do hrude, nadvihla si lem sukne a rozbehla sa preč.

Práve som zostala úplne na mizine, bez akýchkoľvek prostriedkov a pravdepodobne aj bez domova.

Ale slobodná.

Druhá kapitola

Austin

Deň predtým

HOVORÍ sa, že krv nie je voda. Vždy som veril, že je to tak. Až do dnešného rána.

„Vykopávky?“ Civel som na sestru, ktorá mi práve oznámila, že mi toto leto nebude môcť vypomáhať s deťmi. „Myslíš to vážne?“

„Sú to veľmi dôležité vykopávky!“ zaprotestovala Mabel s doširoka otvorenými očami a vážnym výrazom, ktorý na mňa upierala spoza okuliarov.

„A kvôli čomu presne ma tu nechávaš napospas tejto situácii? Čo sa to bude vykopávať?“ Naskladal som na seba misky na cereálie, čo tam nechali deti, a jednou rukou som schmatol poháre od džúsu.

„To nikdy nevieme – a to je na tom také vzrušujúce!“ Mabel ma pohľadom sledovala od kuchynského stola k umývadlu. „Na tom mieste už našli všelijaké veci. Kosti, predmety z kameňa, mince a iné artefakty. Tieto vykopávky by nám mohli skutočne pomôcť porozumieť tomu, ako sa tu žilo za čias ranej kolonizácie.“

Zamračil som sa, opláchol všetok riad a naložil ho do umývačky. „Mám pocit, že asi *nechápeš*, aký vediem život. Som slobodný otec sedemročných dvojčiat.“

„Isteže to viem,“ oponovala mi Mabel. „Mrzí ma, že ťa tu nechávam takto v štichu. Ale toto je príležitosť, aká prichádza len raz za život, a ja nezhodím svoju – šaancuu!“ zanôtila frázu zo svojho obľúbeného muzikálu.

„Prosím. Už žiadny Hamilton³. To bude jediná dobrá vec, keď odídeš. Už nebudem musieť dookola každý deň počúvať tieto pesničky.“ Zazrel som na ňu ponad plece. „A mohla si mi o tom povedať aj skôr.“

„Prepááááá.“ Mabel zopäla ruky a oprela si o ne bradu. „Bola to ponuka na poslednú chvíľu, ale som šťastná, že som ju dostala. Prosím, nehnevaj sa. Toto mi môže pomôcť dostať sa do lepšieho študijného doktorandského programu. Je to pre mňa ako sen.“

„Nehnevám sa,“ zamrmlal som. Vlastne som sa tešil, že sa moja sestra dokázala držať svojich akademických snov a ísť si húževnato za nimi.

Z piatich súrodencov Buckleyovcov jej to páľilo najviac – v škole sa šla zodrať, získala množstvo štipendií a všetky tie vyznamenania si bezpochyby zaslúžila. Nemohla za to, že sa môj život po strýkovej smrti obrátil hore nohami. Otec tak zostal na rodinný podnik celkom sám. Nemohla ani za to, že som sa v dvadsiatich piatich znenazdajky dozvedel, že sa zo mňa stane otec dvojčiat.

„Pretože ak sa naozaj hneváš, môžem to odmietnuť a zostanem v lete tu, aby som ti pomohla,“ pokračovala Mabel vážnym tónom. „Sľúbila som ti to a ty vieš, ako decká milujem.“

3 Moderne podaný broadwayský muzikál z roku 2016 o „otcovi Ameriky“ Alexandrovi Hamiltonovi, ktorý mal výrazný vplyv na kultúru, politiku a školstvo. Zdroj: <https://hashtag.zoznam.sk/filmove-prekvapenie-roka-muzikal-hamilton/>

Mimochodom, keď sa budeš naďalej takto tváriť, tie vrásky na čele by ti tam mohli zostať navždy.“

Zagúľal som očami, ale zároveň som sa snažil uvoľniť napätie z tváre. „Nechcem aby si to kvôli mne odmietla. Musíš tam ísť.“

„Ďakujem!“ Odrazu som len cítil, ako ma zozadu objala, lícom spočinula na mojom chrbte. „Skôr než odídem, ti určite pomôžem nájsť náhradnú pestúňku.“

„Mabel, je piatok. Vravela si, že v nedeľu musíš byť vo Virgínii.“

„Veď je piatok *ráno*. Takže mi vlastne ostávajú celé dva dni! Som si istá, že to stihnem. Vieš, že na ľudí mám dobrý nos.“

„Je jún. Všetci potrebujú vypomôcť s deťmi. Inzeráty sú rozvešané po celom meste. Tí so skúsenosťami sú už aj tak na leto obsadení.“ Zapol som umývačku, utrel som mlieko z kredenca, ktoré niekomu vyšplechlo pri nalievaní do misky s cereáliami (pravdepodobne Owenovi, keďže Adelaide je maniačka na poriadok rovnako ako ja) a skontroloval som rozvrhy s domácimi prácami na chladničke, aby som si overil, či si decká tento týždeň splnili svoje povinnosti. Adelaide vpísala krížik úhľadne do štvorca, všetko mala pekne odškrtnuté. Owen mal niekoľko štvorčekov prázdnych a tie vyplnené sa líšili. V jednom mal nálepku, do ďalšieho nakreslil smajlíka a mal tam aj smiešne vyzerajúci tvar čohosi, čo asi mala byť gitara. Sporil si na ňu.

„Nemusí to tak byť,“ vravela Mabel, kráčajúc po dome za mnou. „Určite ešte *niekto* hľadá prácu.“

„Niekto, kto má skúsenosti so starostlivosťou o deti?“ Skontroloval som hodinky a pri schodisku som zakričal hore, oznamujúc dvojčatám, že do odchodu majú presne päť minút.

„Určite.“

„Kto vie variť?“

„Istotne.“

„A s vlastným autom?“ Skontroloval som deťom obsah plecniakov, aby som sa uistil, že majú všetko, čo do tábora potrebovali – plavky, uteráky, okuliare na plávanie, flip-flopy a obed.

„Samozrejme.“

„Niekoho, koho budú mať deti rady?“ Owen mal v batohu zmotaný včerajší uterák, bol vlhký a páchol chlóróm. Vybral som ho odtiaľ.

„No určite nie až tak, ako majú rady *mňa*...“ zažartovala.

„Bez záznamu v trestnom registri?“

„Teraz si už fakt poriadne náročný.“ Môjmu tvrdému pohľadu čelila s drzým úsmevom na perách. „Dobre vieš, že keby si bol k ockovi úprimný a povedal mu, že už nechceš pracovať v rodinnom podniku, ale venovať sa výrobe nábytku, nepotreboval by si pestúnku na plný úväzok. Mohol by si pracovať z domu.“

„Vieš, že to nemôžem urobiť.“

„Prečo nie?“

„Pretože by to otcovi zlomilo srdce. Jeho otec a starý otec založili firmu v roku 1945. S bratom ju prevádzkovali štyridsať rokov. Keď strýko Harry umrel...“

„Poznám ten príbeh,“ prerušila ma Mabel. „Viem, že si sa kvôli tomu vzdal štúdia na vysokej škole.“

„O to tu nejde. Pre mňa to až tak veľa neznamenalo. Ani som nevedel, čo by som študoval,“ povedal som. *Architektúru*, myslel som si. „Nikdy som nemal také známky ako ty. Pravdepodobne by som odtiaľ aj tak vyletel.“

„Hovadina,“ odvetila Mabel namosúrene. „Chcem povedať, že aj keď *nikto* z vás nemal také dobré známky ako ja, myslím si, že v tvojom prípade to bolo preto, že si stále pracoval. Škola nepatrila medzi tvoje priority.“

„Otec vychovával päť detí úplne sám,“ prehovoril som. „Chcel som mu pomôcť.“

„Aj si mu pomohol, Austin.“ Mabelin tón zjemnel, natiahla sa a stisla mi ruku. „Som presvedčená, že moji spolužiaci zo škôlky si mysleli, že si môj tatko, pretože to ty si ma vždy čakával pred školou.“

Nadvihol som obočie. „Veď som mal pätnásť.“

„Presne. Bolo to tak dávno.“ Jej hlas naberal na intenzite, ako ma začala poučovať. „Ocko má teraz šesťdesiatpäť, má slabé srdce a problémy s nohami. Nemôže pracovať večne. Keď odíde do dôchodku, budeš držať jeho podnik pri živote, len aby si ho potešil, alebo začneš robiť, čo baví teba?“

„Robiť to, čo ma baví, nás neuživí,“ namietol som, vyhýbajúc sa odpovedi. „Aspoň nateraz nie. Treba platiť účty a ja chcem deťom dopriať letné tábory a športové aktivity. Adelaide by chcela ísť na kurz jachtingu. Owen túži po gitare.“

Povzdychla si a vzala mi mokrý uterák z rúk. „Daj, hodím to do prania. Choď zatiaľ po nový.“

Kým sa sestra vybrala dolu do suterénu, ja som sa náhlil hore schodmi, aby som zo skrine na chodbe vybral čistý uterák. Skontroloval som ešte, či je na ňom štítok s menom *Buckley*, aby sa nestratil. Adelaide práve vychádzala zo svojej izby.

„Ustlala si si posteľ?“ opýtal som sa, hoci som vedel, že áno. Nikdy na to nezabúdala.

„Áno,“ potvrdila. „Stihne mi teta Mabel ešte zapliesť vrkoč?“

„Ak sa poponáhľaš.“ Jemne som jej nadvihol bradu a pozrel sa na zružovenú špičku nosa posiatu pehami. „Dnes si natri hrubšiu vrstvu krému na opaľovanie. A mohla by si si dať aj klobúk.“

„Dobre,“ súhlasila a vykročila dolu schodmi a ja som zatiaľ nakukol do jej izby.

Posteľ mala vzorne ustlanú, svetlo zhasnuté a pyžamo si pekne poskladala. Pohľad do izby jej brata hovoril úplne inou rečou – paplón prevísal z postele, pyžamo sa povalovalo na

dlážke, zásuvka zostala pootvorená a svetlo zažaté. Pokrútil som hlavou. Pri raňajkách si na pyžamo s motívom *Captain America* vylial džús, hodil som ho preto do koša so špinavou bielizňou. Potom som sa vybral do svojej spálne.

Rýchlym pohybom som prehodil prikrývku na tú časť manželskej postele, kde som spával. Nevedel som celkom presne, prečo som si vlastne kúpil takú veľkú posteľ, keď sme sa sem pred dvomi rokmi nasťahovali. Odkedy sa narodili dvojčatá, spával som v posteli sám. Niežeby som celých sedem rokov držal celibát, no to, koľkokrát som odvtedy mal sex, som mohol zrátať na prstoch jednej ruky.

A ani tú by som nevyužil celú.

Na okamih som sa zahľadil na svoje dlane, široké, drsné a mozoľnaté. Hánky som mal mierne napuchnuté, nechty úhľadne zastrihnuté, no kožu okolo nich trochu ošúchanú. Včera som si chrbát ľavej ruky poškriabal na klinci vytřčajúcom zo starej podlahovej dosky a na palci pravej ruky sa mi pre deravú rukavicu urobil pluzgier. Boli to ruky pracujúceho muža a ani som si nevedel spomenúť, kedy sa naposledy dotýkali nežnej ženskej pokožky alebo sa zaborili do dlhých, hodvábne jemných vlasov či oblých kriviek ženských bokov.

Vari sa táto kapitola môjho života už navždy skončila? Väčšinu času som býval zaneprázdnený a ani som nepomyslel na to, že mi to chýba. No z času na čas, keď sa svetlá v dome zhasli a zostalo ticho, ležal som v posteli celkom sám a želal si, aby tam so mnou niekto bol.

Niežeby som za tie roky nedostal žiadne pozvania. Dostal – priamo alebo iba v náznakoch. Ale na rande som nechodieval. Nemal som na to čas. Okrem jedného jediného týždňa v lete, ktorý trávil dvojčatá s mamou v Kalifornii, som sa o ne staral dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni. Dobrý otec dáva svoje deti na prvé miesto.